

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁת תְּרוּמָה ב' אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / רֵאשׁוֹן

היום מתחילים פרשה מיוחדת - המספרת אודות המשכן!
אחרי עגל הזהב (עברה חמורה - בני ישראל הכינו עגל, נלמד על כך מאחר יותר בחמש). ה' בקש
מבני ישראל לבנות משכן.

ה' רצה שבני ישראל יתנו כל מה שצריכים עבור בניית המשכן:

- זהב, כסף ונחשת

- תכלת וארגמן בדי צמר בצבעי כחל, סגול ואדום.

- פשתן

- ריעות עזים

- עצי שטים (העצים שיעקב נטע במצרים)

- עורות אילם ותחשים - (עורות של איל בצבע אדם ושל חיה ושמה תחש)

- שמן זית (למנורה, לקטרת ולשמן המשחה - שמן מיוחד שהשתמשו בו כדי לקדש
דברים במשכן.)

- אבנים יקרות - אבני שהם לאפוד ולחשן.

ה' אמר, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" - שבני ישראל יבנו לי מקדש, ואני אשכון בתוכם, ה' לא
רוצה רק להיות במשכן, ה' רוצה לחיות בתוך כל יהודי ויהודי.

בני ישראל צריכים לבנות את המשכן כפי שה' צוה, ואחר כך הם יבנו דברים דומים עבור בית
המקדש.

כעת נלמד על הכנת הארון:

הארון צריך להעשות מעצים המנחים בתוך קפסאות זהב מבחוץ ומבפנים. לארון יהיה זר זהב
סביב. צריך שיהיו בו מוטות, מחברים בטבעות זהב, באפן שאי אפשר להוציא את המטות. בתוך הארון

תהלים / יום ב' לחדש פרקים י- י"ז

בפרק ט"ו לומדים על המדות המיוחדות שיהודי צריך כדי שיוכל להיות בביתו של ה' – בית המקדש. אחת המדות היא "נבזה בעיניו נמאס".

על איזו מדה מדבר כאן?

בפרקי התנ"א אותם לומדים בימים אלו, האדמו"ר הזקן מסביר למה הכוונה. כאשר היצר הרע גדל מדי ונהיה גאה מדי, ולא נותן מקום לחשב על ה' ועל יהודי אחר, חגיבים לעשות משהו בקשר לזה!

עלינו להקדיש זמן ולחשב על החלק בתוכנו, שהוא הנפש הבהמית ועד כמה דוחה זה שהנפש מנסה להרחיק אותנו מה'. כאשר היהודי חושב על נחיתות נפשו הבהמית, יחד עם פעס על היצר הרע, ה' מסלק את הרשות שהיצר הרע קבל להקשות על היהודי לעבוד את ה'. או אז נפתח מקום בלבנו לה', להתפלל כמו יהודי ולנצח את היצר הרע.

תנ"א / לקוטי אמרים פרק כ"ז (ב' אדר ב' שנה מעוברת)

בשאלה נמצא בעצבות, אין לו את הכח להלחם ביצר הרע ורק להקשיב ליצר הטוב. אחד הדברים שגורמים לאדם להיות בצער ולעבד לאט, נגרם על ידי שאפלו בשעושה דברים אחרים המוח שלו ממשיך לחשב על עברות. אדם יכול לומר לעצמו, אני רק רוצה לחשב על דברים טובים, מדוע מחשבות שליליות כאלה ממשיכות להגיע לי לראש?

האדמו"ר הזקן מסביר שהוא עשה טעות גדולה. במקום להצטער על כך, עליו לשמוח. לשמוח? בשאלה אומר "לא! אני לא רוצה לחשב על העברה" יש לו הזדמנות לקים מצוה. דברים מעין אלו גם הם עשויים לגרם לאדם להיות עצוב ביון שהוא לא אוהב שמזכירים לו שאיננו צדיק. אבל אם הוא מכיר את מקומו, ויודע מי הוא באמת, הוא ישמח להיות בינוני וידע שתפקידו לא לחשב על העברות שייצר הרע ממשיך ומנסה לגרם לו לחשב עליהן.

בשאלה נמנע מלעשות משהו שהוא רוצה לעשות, זה נקרא "אתכפיה" ומאד משמח את ה'. זהו תפקיד מיוחד שהבינוני מקבל מדי יום!

היום יום / ב' אדר א'

האדמו"ר הזקן נתן לחסידים עבודה מיוחדת שהם יצטרכו להתכונן בכל המצוות שהם מקיימים ולקיים אותם עם מדת האמת.

למה הכוונה? האם אנו צריכים ללמד קבלה ולהבין את כל המצוות כמו שהמלאכים מבינים? לא. אנו צריכים ללמד חסידות ולהבין עד כמה כל מצוה מיוחדת וחשובה. בדרך זו, נקפיד על כל מצוה כפי שראוי להקפיד.

למשל, בשלומדים בחסידות על כך שתפלת מנחה היא כמו לתת לה' מתנה, נרצה "לארז אותה בעטיפה מפארת עם סרט קשוט" ולהתפלל מנחה יפה וכראוי. זו המשמעות של קיום מצוה בכוונה.

ספר המצוות / מצוות עשה קצ"ז, לא תעשה רל"ד

ברמב"ם היום מתחילים ללמוד סדרה חדשה של הלכות- הלכות על הלואת כסף. ישנן מצוות רבות העוסקות בכך, והיום נלמד שתיים מתוכם.

1. **מצוות עשה קצ"ז** – מצוה להלוות כסף לעניים. הרמב"ם אומר שזו מצוה חשובה יותר אפילו מאשר צדקה. מכיון שאנשים אינם רוצים להיות עניים ולהצטרף לבקש כסף, זה יביש אותם. באשר נותנים להם הלואה, מונעים מהם להגיע למצב כזה וזה חסד גדול.
2. **מצוות לא תעשה רל"ד** – אסור לבקש מהעני לשלם חזרה אם יודעים שאין ביכולתו.

רמב"ם / הלכות מלוה ולוה פרקים א', ב', ג'

פרק א' – לומדים שהלואת כסף היא מצוה- לא בחירה! אבל ללוות כסף, זהו דבר רציני ביותר, אם אדם לוה כסף כשאינו זקוק לכך, ולא יכול להחזיר את מה שלוה, נקרא רשע.

פרק ב' – מלמד כיצד סיעו חכמים להקל על מתן הלואות:

אחרי זמן הגמרא, היו הרבה אנשים ערמומיים שאמרו שאין להם אפשרות להחזיר את ההלואה שלקחו למרות שבאמת היה באפשרותם.

חכמים החליטו לחייב אנשים להשבע שבועה בשם ה' בפני בית הדין שאין להם כסף. תקנה זו מנעה מאנשים לשקר מחד, ומאיזר מנעה מנותני ההלואות לחשש שמא בספם לא יחזרו.

לומדים גם הלכה שכאשר נותנים הלואה, יש צורך בעדים, משכון או חוזה המראה שזהו דבר רציני ולוודא שכל הפרטים של ההלואה הם ברורים (למשל הסכום המדיק של ההלואה).

פרק ג' – הרמב"ם מלמד על משכון- לוקחים חפץ מהאדם שלוה את הכסף, ומחזירים לו באשר הוא משיב את הכסף שלוה.

לומדים את פרטי המצוה אותן נלמד בהמשך, למשל לקיחת משכון מאלמנה או שמוש בכלים בהם מכינים מזון לצורך משכון.

זרכי החסידות / אדר

בחדש אדר מצוה להוסיף בשמחה, בכל יום צריכים לשמח עוד יותר מהיום שלפניו.

אפשר ללמד איך נתן לשמוח מדי יום יותר מאשר קודם, מהפסוק האחרון בשנים עשר הפסוקים "**ישמח ישראל בעשיו**" = כל יהודי שמח כיון שיודע שה' שמח בכך שאנו לומדים תורה ומקימים מצוות ובכך מזרזים את ביאת המשיח.

כשמוסיפים בתורה ומצוות ומתנהגים באהבת ישראל, הדבר משמח את ה'. וכשאנו יודעים שה' שמח, זה משמח אותנו!

גאלה ומשיח / חשיבות הלמוד על המשכון

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

שנה אחת (שבת פרשת משפטים תשמ"ט, 1989) הרבי בקש שנלמד מתוך הגמרא את ההסברים על המשכון, באשר לומדים על בגיית המשכון בחמש (בפרשיות תרומה, תצוה, והתחלת כי תשא).

על ידי הוספה בלמוד אודות המשכן (שהרבה חלקים ממנו שמשו מאחר יותר בבית המקדש) זה יגרם לה' לרצות לבנות עבורנו את בית המקדש מהר יותר.

הנה משהו מענין שכתוב בגמרא בירושלמי על הפסוק האחרון של החמש של היום = ה' אמר למשה "והקמת את המשכן כמשפטו אשר הראית בהר" - תבנה את המשכן כמו שהראית לך בהר סיני.

מדוע התורה כותבת "כמשפטו"? הגמרא מסבירה שכל קרש במשכן היה אמור להיות במקום המתאים! כן, שקרש זה שצריך להיות קרוב יותר לקדש הקודשים, יהיה קרוב לשם, וזה שצריך להיות קרוב לכניסה, תמיד יהיה במקום הנכון.

הגמרא לומדת מן הוראה במדות לבני אדם, אם מגיע לאדם סוג מסוים של כבוד, זה "משפטו", הדרך שה' החליט עבורו! אל תנסה לקחת ממנו את הכבוד הזה לעצמך. בגלל שכלם (כמו כל קרש וקרש במשכן) צריכים להיות במקום הראוי להם!